

Kezdeném az elején. Amikor megérkeztünk, kissé furcsán éreztem magam, hiszen szinte minden ember ismeretlen volt számomra, még a magyar csapat is. Tudtam, hogy az összegyűlt nemzetközi csapat nagy részének már van tapasztalata a nemzetközi képzésekkel és cserékkel kapcsolatban, és ez egy kicsit frusztrált először. A kezdeti csoportos beszélgetéseken szinte alig mertem közbeszólni, hiszen mindenki a saját tapasztalatait osztotta meg a többiekkel, de nekem nemhogy tapasztalataim nem voltak, de nagyon azt sem tudtam, hogy miről van szó. Szerencsére ezt csak az első két nap éreztem így, hiszen ezen idő alatt én is elég sok információra tehettem szert.

Véleményem szerint a képzés legjobb része az volt, amikor ezeket az elméletben átbeszélte dolgokat a gyakorlatban is kipróbálhattunk. Az, hogy ott helyben megalkothattunk egy ifjúsági csere pályázatot a képzők segítségével és iránymutatásával, az egy igazán hatalmas élmény volt. Hiszen az ember főleg az iskolában sajnos nem szokott ahhoz hozzá, hogy az elméletet a gyakorlatban is alkalmazza, ami fontos hiányosság, hiszen az egyik nincs a másik nélkül.

Bizonyára ez az első „pályázatkezdemény” nem sikerült tökéletesre, valószínűleg nem is nyert volna, ha éles helyzetben adjuk be, de szerintem nem is ez volt az igazi cél. Az igazi cél az volt, hogy tanuljunk belőle, és azt hiszem, legalábbis a saját részemről elmondhatom, hogy én nagyon sokat tanultam belőle. Már miután le kellett adni, már akkor eszünkbe jutott, hogy nagyon sok mindent máshogy kellett volna csinálni, írni, fogalmazni. Csak utólag jöttünk rá például, hogy a projektleírásunk teljesen semmitmondó volt. Mi tudtuk mit akarunk, még sem sikerült a lényegre belevinni, mert amit odaírtunk, abból maximum mi értettük, hogy mi is a valódi lényeg.

Véleményem szerint nagyon hasznos volt ez a képzés, amit mutat az eredményessége is. Az én „szimulációs csoportom” úgy döntött, hogy ha már megvan az ötlet, vajon miért ne valósíthatnánk meg ezt a jövőben. Ezért hazatérve beadtunk egy pályázatot, egyelőre csak az előkészítő találkozéhoz, de minden reményünk szerint, ha a dolgok jól haladnak, akkor a jövő évben sor kerülhet a csere valódi megszervezésére.

A másik dolog, ami fontos volt számomra ezen a képzésen, hogy megtanultam, hogy sok idegen között is az embernek meg kell tanulnia alkalmazkodni. Sajnos én az a típus vagyok, aki egy picit nehezen oldódik fel először, idő kell, amíg úgy érzem, hogy elfogadnak a többiek. Úgy gondolom, hogy ha ez a mostani képzésen nem is valósult meg tökéletesen, de hiszem, hogy a következőn sokkal jobb lesz, hiszen már nem lesz annyira új számomra ez a helyzet, talán azon sem fogom magam annyit feszélyezni, hogy angolul kellene beszélni. Remélem, hogy a jövőben minél több hasonló dolgon tudok majd részt venni, és hogy minden egyes cserével egyre hasznosabb tagja leszek a magyar csapatnak.

A harmadik dolog, amit szeretnék kiemelni, az a tanulmányaimhoz való kapcsolata a képzésnek. Amikor a jelentkezési lapon ki kellett tölteni, hogy mit várok el a képzéstől, hogy szerintem milyen hatása lesz a későbbiekben, akkor én beleírtam a kapcsolatot az iskolával. Ugyanis én idegenforgalmi szakon tanulok a BGF-en. És nem tévedtem, valóban sok mindenben segítettek a képzésen szerzett tapasztalatok. Idén volt egy turisztikai pályázatok menedzselése és projektmenedzsment az EU-ban című tantárgyam. Ehhez nagyon kötődött a képzés témája. Jelentkeztem is a tanárnál, hogy szívesen megmutatnám, hogy hogyan épül fel egy ifjúsági csere pályázat, illetve projekt, és természetesen tömören elmondtam az Ifjúság 2000-2006 lényegét is. A másik órám az Ifjúságszociológia volt, ahol hasznosítani tudtam a tapasztalataimat. Itt egy előadásban elmondhattam a többieknek részletesebben az Ifjúság 2000-2006 lényegét, és nagyon örültem neki, amikor óra után, vagy valamelyik szünetben a folyosón odajöttek hozzám személyesen érdeklődni a csoporttársaim. Talán a jövőben ők is

közelebb juthatnak ezekhez a programokhoz, most hogy legalább tudják, hogy létezik és hogy a lehetőség adott számukra is.

Visszatérve még egy kicsit a litvániai képzéshez, nagyon tetszett, hogy a munka mellett volt sok lehetőség az ismerkedésre, mind egymással, mind Litvániával. Nagyon jó volt az aránya a szabadidőnek és a foglalkozásoknak, mert néha hajtottunk rendesen, de utána mindig volt egy olyan szabadidős vagy egyéb program (vacsora étteremben: nekem nagyon tetszett hogy magyar étterembe vittek minket. Nagyon érdekes volt látni, hogy ott a távolban ők mit is értelmeznek magyar étteremként), amelyen teljesen lelazíthattunk.

Összegezve tehát én a kezdeti feszengés után nagyon jól éreztem magam, és úgy érzem, hogy az élet sok területén adott nekem pluszt, hogy részt vehettem ezen a képzésen.

Bucsi Kati